

Isten, haza és az embertársak szolgálatára

TÁBORKERESZT

2022. ősz-tél

Sík Sándor: Magyarok Nagyasszonya

*Édesanya, bódog Anya,
Virágszülő Szűz Mária.
(Winkler-kódex)*

Édesanya, boldog anya,
Virágszülő Szűzmária,
Világraszült virágodnak,
Ajánlj minket szent Fiadnak.

Ha nem ajánlsz, hova menjünk?
Nincs egy izrom épség bennünk.
Minden épet, minden szépet
Fölfaltak a cudar évek.

Mind a tíz bűnnel komáztunk,
Belzebúbbal paroláztunk,
Ami csepp jó maradt bennünk,
Lemarta az idegen bűn.

Csúfra mégis megmaradtunk,
Nem nyílt meg a föld alattunk,
Kikerültük a koporsót,
Itt vagyunk most, legutolsók,

Legutolsók a világnak,
Kik a szívünkbe nem látnak,
De tenálad, Asszonyunknál,
Tudjuk, hogy csak irgalom vár.

Eddig is mint nyitott könyvben,
Úgy olvastál a szívünkben.
Bűneinket végigsírtad,
De ítélni föl nem írtad.

Te látod, hogy szívünk marja
A bűnbánat jeges karma,
Pislog már a keserűség
Hamvából a régi hűség.

Már a régi hit is mozdul,
A meleg vér meg-megpozsdul.
Ami szegényünkre váltott,
Szemünkről már hull a hályog.

Látjuk már, hogy mi rossz, mi jó,
Tudjuk, mi féltetni való.
Sereglünk a Krisztus elé,
De hogy álljunk szeme elé?

Mit mondjunk, ha reá kérdez?
Szólj helyettünk, anyánk édes,
Annyit mondj csak: rosszak vagyunk,
De mégis a tied vagyunk.

Székely János szombathelyi megyéspüspök némely mai fősodratú szellemi irányzatokról

(Az alábbiakban Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottság elnökének a Magyar Kurírban megjelent írását adjuk közre)

1. HELYZETKÉP

A nyugati kultúrkört néhány évtized alatt elárasztotta egy új élet szemlélet, amely a szexualitás szinte bármilyen formáját helyesnek tartja, annak kiélését emberi joggá emeli, az elől minden korlátot el akar tüntetni, és nagy erővel támadja mindazokat, akik ezzel az új élet szemlélettel esetleg nem értenek egyet. Ennek az élet szemléletnek az alapállításai a következők: *i) A nemi identitását* mindenki a saját vonzalmi, érzelmi alapján választhatja meg, alakíthatja ki. Ebbe senki kívülről ne szóljon bele; *ii) A társadalom fogadja el* az egyén által választott identitást, tartsa tiszteletben. Emiatt őt semmilyen hátrányos megkülönböztetés, kirekesztés, megvetés nem érheti; *iii) A választott nemi identitás érdekében bárki kérhet orvosi beavatkozást* (hormonkezelés, műtétek), bizonyos feltételek mellett már gyermekkorban is; *iv) A házassághoz és gyermekek örökbefogadásához való jogot* biztosítani kell minden párnak, azonos neműeknek is; *v) A gyerekeket és fiatalokat* kiskortól kezdve nevelni kell a toleranciára, az elfogadásra mindenfajta nemi irányultságú emberrel szemben. – Első hallásra mindez jónak és helyesnek tűnhet. Ezeknek a szépnek hangzó elveknek azonban mára olyan radikális megnyilvánulási formái jelentek meg a társadalmunkban, amelyek komoly aggodalomra adnak okot.

Hadd idézzek fel néhány tény, illetve esetet, amelyek mutatják ennek az ideológiának a mindent elárasztó jelenlétét.

NEMZETKÖZI FOLYAMATOK

Az ENSZ különböző szervezetei, az Egyesült Államok és igen sok alapítvány azzal a feltétellel ad *fejlesztési segélyeket fejlődő országoknak*, ha az abortuszt ingyenessé és könnyen elérhetővé teszik minden nő számára, ha törvénybe iktatják a meleg házasságot, ha a fogamzástgát-

ló szereket terjesztik, ha az iskolákban bevezetik a teljes szabadosságra buzdító szexuális felvilágosítást (1). Afrika püspökei több alkalommal is tiltakoztak ez ellen az ideológiai gyarmatosítás ellen (2).

foto: Magyar Kurír

– Az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatala 2019-ben kijelentette, hogy „az államoknak meg kell szüntetniük mindenfajta korlátozást az örökbefogadás terén a nemi identitással vagy annak kifejezésével kapcsolatban, beleértve a transznemű, interszexuális és vagy bináris személyeket is”. – Az ENSZ 1994-es Nemzetközi Népesedési Konferenciáján a tagállamok még az „életkornak megfelelő szexuális nevelést” irányozták elő „a szülők és a törvényes gyámok megfelelő irányításával és útmutatásával”. Azóta azonban egyesek - elsősorban a hangadó gazdag nyugati országok - az „átfogó szexuális nevelés” (CSE) elfogadtatását követelik. Ez az erőfeszítés egyelőre nagyrészt sikertelen volt, mert helyi és nemzetközi szinten is igen nagy ellenállásba ütközött.

Egy olasz politikus, Rocco Buttiglione – senkit sem sértve, de határozottan – kritikával illette ezeket a folyamatokat. 2004-ben Olaszország őt jelölte az Európai Unió belügyi és igazságügyi biztosának. 2004. okt. 11-én a jelöltet meghallgató bizottság a nézetei miatt elutasította az ő jelölését, alkalmatlannak ítélve őt bármilyen uniós posztra (3).

Az internetes letöltések kb. 35%-a világszerte pornográf tartalom (4). Az Egyesült Államokban a serdülő korú lányok kb. 25%-a szenved valamilyen nemi betegségben (5). Az Európai Unió legtöbb országában a 15 éves korosztály 20-25%-a él nemi életet (6). Évente a Földün-

kön 40-50 millió abortusz történik (7). Az ENSZ berkeiben egyre erősebb az a lobb, amely az abortuszhoz való jogot egyetemes emberi jogként akarja elismertetni. Az ENSZ 2021. februári a gyermekről és a magánéletről szóló jelentésében a gyermek jogai között szerepel, hogy az abortuszáról a szülő tudta nélkül dönthessen, vagy hogy a szülő ne kérhesse a gyermeke terápiára küldését annak nemi vonzalmaival kapcsolatos nehézségei esetében.

NEMZETI SZINTŰ RENDELKEZÉSEK

2005-ben a spanyol parlament (Hollandia és Belgium után) megszavazta az azonos neműek házassághoz való jogát a gyermek örökbeadása jogával együtt. Nem sokkal később kötelezővé tették a „polgári nevelés” nevű tantárgyat az iskolákban, amelynek keretében előírták azt, hogy a különböző családmódelleket egyelő értékűnek kell bemutatni (8).

A Német Állami Egészségügyi Információs Központ (BZgA) szexuális nevelési tanácsadó füzeteiben bátorították a szülőket arra, hogy kényeztessék a gyermekeik nemi szerveit. Az óvodapedagógusoknak pedig azt tanácsolták, hogy olyan énekeket is tanítsanak az ovisoknak, amelyek a nemi szervek izgatásáról szólnak (9). Bár a brosúrák egy részét az óriási tiltakozás miatt visszavonták, más módokon a hasonló tartalmak továbbra is áradnak be a német oktatási rendszerbe (10).

Angliában a policeman helyett a police officer kifejezést kell használni férfi rendőrökre is (11). Az új német kormány egy teljesen gender semleges nyelvhasználat kialakítását is célul tűzte ki (12).

EGYEDI ESETEK

A New York-i Batavia gimnázium egyik férfi tanára 2006-ban orvosi kezelésnek vetette alá magát. Ettől kezdve női ruhában jelent meg, és elvárta, hogy nőként szólítsák meg. Több gyerek szerette volna át-kérni magát egy másik osztályba. Nem engedélyezték ezt a számukra (13). Egy kanadait 15 millió forint összegű bírságra ítélték, mert férfiként mert megszólítani egy férfiból nővé átműtött személyt (14). Lord Devon iparendélyét Angliában megvonták, mert különböző

rendezvényekre kiadandó épületeiben nem adott helyet azonos nemű párok 'esküvői' számára. Egy északír pékséget elítéltek, mert nem volt hajlandó tortát készíteni ezzel a felirattal: „Támogasd a melegházas-ságot!” (15).

Egy 10 éves jamaikai származású kislány és családja ellen azért indult eljárás egy londoni iskolában, mert felmentését kérte egy tanóra alól, ahol többek közt a homoszexualitást népszerűsítő rajzokat kellett volna készítenie (16). Egy brit iskolában egy lánynak megtiltották, hogy tisztaság gyűrűt viseljen. (A tisztaság gyűrű azt a fogadalmat jelzi, hogy valaki a házasságig megőrzi a tisztaságát.) (17). Ingolstadtban 9 éves kortól indul a fogamzásgátlásra nevelés, amelynek során a gyerekek többek közt egy műanyagból megformázott férfi nemi szervre óvszert húznak fel, ami után „óvszer jogosítványt” kapnak (18). Középiskolákban szerepjátékokat játszatnak a fiatalokkal, többek között azt játsszák el, hogyan kell egy azonos neműt egy bárból felhívni egy éjszakai kalandra (19).

A kaliforniai Victoria Egyetem egyik előadásán a tanár azt várta el a női hallgatóktól, hogy 2-2 nő kézen fogva sétáljon az utcákon, fejezzék ki egymás iránti vonzalmukat, és közben figyeljék a reakciókat (20). A kanadai Williams College-ben minden évben szavaznak, hogy fiúk és lányok közös fürdőszobát használjanak-e. Eddig a hallgatók mindig a közös fürdőszobát választották, a tétovázó elsősöket is erre buzdították (21).

MAGYARORSZÁG

Egy magát Benjáminból Eszterré átalakító személy azért jelentett fel egy hollóközi vállalkozót, mert nem akart számára népviseleti ruhákat kölcsönözni, hogy ezekbe öltözve és így fényképezkedve terjessze a maga életszemléletét (22). Pátyon egy 12 éves kislány volt kénytelen részt venni egy olyan felvilágosító órán, ahol a többek között a nemi szervek és az óvszer használat vizuális bemutatása történt (23). Egy 2017-ben, szintén magyar iskolában tartott hasonló előadás végén az egyik 11 éves kislány befogta a fülét és a padra hajtotta a fejét. Az előadás, amit egy meghívott előadó tartott, több gyereket is sokkolt (24).

2. HONNAN ERED EZ AZ ÉLETSZEMLÉLET?

Milyen fán termettek ezek a gyümölcsök? A gender ideológia szellemi gyökerei szélsőségesen liberális és baloldali gondolkodók eszméi. Csak néhány tipikus mondatot idézek tőlük. Az egyik távoli szellemi előfutár *Friedrich Nietzsche*. Ő arról írt, hogy „a kereszténység megmérgezte a szerelmet”. Az nem halt ugyan bele, de rosszasággá torzult. A modern nyugati ember azonban „megölte az Istent”, hogy „emberfölötti emberré” válhasson, „túl jón és rosszon” (26). *Simone de Beauvoir* felszólítja a nőt, hogy szabaduljon meg „az anyaság rabszolgaságától”. Azt írja: „A nő a terhességet egyidejűleg gazdagodásnak és megcsónkításnak érzékeli. A magzat az ő testének része, és ugyanakkor parazita is, aki az ő rovására él.” (27) Az anya és a gyermek kölcsönös egymáshoz tartozása „egy végzetes, kétoldalú elnyomás.” A nő úrnőként kell, hogy rendelkezessen a saját teste fölött (28). *Margaret Sanger* szerint a nőt meg kell szabadítani „a szaporodás rabszolgaságától” (29). A legfontosabb feminista írók az anyaságot az elnyomás forrásának tartják (30). Heidi Hartmann szerint a házasság olyan elnyomó intézmény, „ahol a férfiak hozzáférhetnek a nők testéhez, ha szexre van szükségük” (31). *Shulamit Firestone* a proletariátus lázadásához, a termelőeszközök lefoglalásához hasonlítja a nők mostani „lázadását és a szaporodás feletti rendelkezés megszerzését”. A jövőben „nem az egyik nem termelné újjá a fajt... hanem mesterséges reprodukciót vezetnének be”. Így törne meg „a biológiai család zsarnoksága” (32). Firestone szerint a vérfertőzésben és a gyermekek molesztálásában nincsen semmi rossz. „El fog tűnni minden tabu, amely a felnőttek és gyermekek, illetve a homoszexuálisok között létrejövő nemi aktusra vonatkozik...” (33).

Az itt idézett mondatok radikális, szélsőséges megfogalmazások. Azonban a gender ideológia szelíden megfogalmazott elvei mögött igen gyakran ezek a mélyben rejtőző, nem kimondott gondolatok és élettervek rejtőznek. Ezeket a radikális megfogalmazásokat azután *szimpatikusnak tűnő jelszavakba* öltöztetik be. Ilyen például a „reproduktív és szexuális egészséghez való jog”. Ki gondolná, hogy ez alatt

az abortuszhoz és a fogamzásgátláshoz való ingyenes és könnyű hozzáférést, valamint a gender ideológia mentén szervezett felvilágosítást is értik? Az úgynevezett „biztonságos abortusz” vajon mennyire biztonságos a gyermek számára? „A család minden formája”, a „diszkrimináció”, a „homofóbia” és a „gyűlöletbeszéd” jelszavai lassan lehetetlenné teszik, hogy bárkinek más véleménye lehessen, és hogy a témáról értelmes dialógust lehessen folytatni (34).

3. MI AZ IGAZSÁG?

AMIBEN TELJESEN EGYETÉRTÜNK. – A feminista, gender és LMBTQ mozgalmak képviselői sok olyan célért is küzdenek, amelyekkel keresztény emberként teljesen egyetértünk. Nekünk, keresztényeknek is fontos elsajátítanunk, kialakítanunk magunkban az *empátiát, a jóindulatot és a segítőkészséget* minden emberrel szemben, a nemi vonzalmaiktól függetlenül. Természetesen igaz az, hogy a nőknek évezredek óta sok jogfosztottságot, háttérbeszorítást, korlátozást kellett elszenvedniük. Sok esetben el volt zárva előlük a tanulás, bizonyos szakmák és állások, a választójog vagy az azonos munkáért járó azonos jövedelem lehetősége. Az *egyenlő jogokért, egyenlő méltóságért való küzdelmük* helyes, amit minden jóérzésű embernek támogatnia kell.

Az is igaz, hogy a biológiai nem és annak bizonyos korokban megvalósuló megélése – a *társadalmi nem* vagy idegen szóval gender – nem teljesen azonos. Erre utal Ferenc pápa az *Amoris laetitia* kezdetű apostoli buzdításában: „Egy másik kihívás az általában gendernek nevezett ideológia különböző formáiból adódik, amely „tagadja a férfi és nő közötti lényegi különbözőséget és kölcsönösséget. Nemi különbségek nélküli társadalmat vizionál, és lerombolja a család antropológiai alapját. Ez az ideológia olyan oktatási programokat és törvényalkotási irányelveket követel, amelyek a férfi és nő közötti *biológiai identitástól radikálisan elválasztott személyes identitást* és meghitt, érzelmi kapcsolatot mozdítanak elő. Az ember identitását ily módon az egyes ember individualista, idővel akár változó saját elhatározásától teszik függővé. Nyugtalanító, hogy néhány ilyen típusú ideológia, amely olykor érthető törekvéseknek szándékozik megfelelni, egyetlen megoldás-

ként erőlteti magát másokra, és *meg akarja határozni a gyermeknevelést* is. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a biológiai nemiséget (sex) és a nemiség társadalmi-kulturális szerepét (gender) *meg lehet különböztetni, de nem lehet egymástól elválasztani.*" (35)

Lehet kutatni azt, mik a férfi és a nő társadalmi szerepei a társadalomban és a családban, milyen a helyes családi munkamegosztás, helyes-e például, hogy a házimunka 95%-át a nő végzi, vagy ha egy férfi szinte soha nem fejezi ki az érzelmeit. Azonban ezt a társadalmi szerepet (a gender-t) soha nem szabad elválasztani a biológiai nemtől, nem szabad attól függetlenül kezelni. – Igaz az is, hogy a bizonytalan nemi vonzalmakkal rendelkező, vagy az azonos neműekhez vonzódó embereket is megilleti *az emberi méltóságból fakadó, mindenkinek kijáró tisztelet*, a jóindulat mindenki részéről. Fontos, hogy a család, a szülők ne taszítsák el gyermeküket, családtagjukat, ha az ilyen vonzalmakat fedez fel önmagában. Az is igaz, hogy erre a *minden embernek kijáró tiszteletre és jóindulatra fontos nevelni a gyermekeket, fiatalokat is.*

AHOL MÁR MÁSKÉPPEN GONDOLKODUNK. – Létezik egy gyönyörű, objektív rend és harmónia. Mi, keresztények úgy gondoljuk, hogy *létezik objektív igazság*, létezik objektív *valóság*. Úgy gondoljuk, hogy ez az objektív igazság meg is ismerhető az ember számára. Az ember értelmesen ki sem tudja azt mondani, hogy igazság nincs, vagy nem megismerhető, mert akkor ezzel a mondatával már meg is cáfolta önmagát: ha ugyanis nincs igazság, akkor ez a most kimondott mondat sem igaz, akkor ő maga sem tudta megismerni az igazságot. Az emberi nyelv a valóságból született, a valósággal való kapcsolatból. Az ember meg van arról győződve, hogy az igazság, a valóság megismerhető. Ez tükröződik a nyelvünkben is. Mi, keresztények úgy gondoljuk, hogy a világmindenségbe, az atomokba, a sejteinkbe, a lelkünkbe bele van teremtve, ***bele van ültetve egy gyönyörű harmónia***, egy csodaszép isteni rend. Az embernek ezt a gyönyörű harmóniát kell kiolvasnia a természetből, a lelkéből. Ahogyan Vörösmarty írta: „A természet örök könyvét forgatni ne szűnjél, benne az Istennek képe leírva vagyon”.

Az *ökológia* terén talán már felismertük azt, hogy az emberiség vagy megtanulja tiszteletben tartani a teremtett világ gyönyörű, ob-

jektív rendjét, vagy önmagát fogja előbb utóbb elpusztítani. Azonban *nemcsak a természetnek, hanem az emberi életnek, a családnak, az emberi értékeknek is van egy ilyen gyönyörű, objektív rendje, ökológiája. Mi keresztények hisszük azt, hogy ugyanez a gyönyörű isteni rend szólal meg a Bibliában, például a Tízparancs kristálytisza mondataiban, vagy Jézus szeretetről szóló tanításában, az Ő keresztjében és feltámadásában.*

Úgy gondoljuk, hogy a szabadság nem önkényt jelent, nem a pillanatnyi szeszélyeink teljesítését. Az emberi értelem – a szabad akaratunk mellett a másik alapképességünk – nem akkor működik jól, ha néha tévedünk is, hanem akkor, ha mindig csak az igazat, a valóságot ismerjük meg igaznak, valóságosnak. Az emberi értelem képessége egyirányú: a célja az igazság. Éppígy van a szabad akarral is. A szabadságunk nem akkor működik jól, ha össze-vissza döntünk, ha néha a rosszat, az értéktelent választjuk, hanem akkor, ha mindig csak a jót, az értékeset. A szabad akarat természetes célja a jó, az érték. Akkor működik jól a szabad akaratunk, ha semmi nem köt gúzsba, semmilyen szenvedély nem láncol meg, ha tudok szárnyalni és szeretni. Az igazi szabadság nem a valóságtól elszabadult önkényt jelenti.

Az identitásunkat nem mi magunk teremtjük. Mi keresztények úgy gondoljuk, hogy *a nemi identitását nem kitalálja vagy megalkotja az ember, hanem kapja* (36). Kapjuk ugyanúgy, ahogyan kapjuk az anyanyelvünket, kapjuk azt, hogy melyik történelmi korba születtünk, kapjuk a szüleink, a nagyszüleink élettörténetét, amelyből kisarjad a mi életünk. Úgy gondoljuk, hogy ez az objektív identitás nem korlát. Úgy gondoljuk, hogy *a valóság nem akadály*, nem olyasmi, amit le kellene bontani, hanem az élet forrása. Olyan, mint a *talentum*, amire építeni kell, amiből a lehető legtöbbet kell kihozni. Ezzel kapcsolatban tanítja Ferenc pápa: „A biotechnológiai forradalom az emberi utódnemzés területén megteremtette a nemzési tevékenység manipulálásának a lehetőségét, függetlenné tette az utódnemzést a férfi és nő közötti szexuális kapcsolattól. Ily módon az emberi élet és a szülői mivolt egymással szabadon összeköthető és elválasztható valóságokká váltak,

amelyek elsődlegesen az egyén és az együtt élő – nem szükségszerűen heteroszexuális és szabályszerűen egybekelt – párok vágyainak vannak alávetve. Egy dolog megérteni az emberi törekénységet vagy az élet bonyolultságát, és más dolog elfogadni olyan ideológiákat, amelyek próbálják *szétválasztani a valóság el nem választható két tényezőjét*. Ne essünk abba a bűnbe, hogy *helyettesíteni akarjuk a Teremtőt*. Mi teremtmények vagyunk, nem vagyunk mindenhatók. A teremtett világ megelőz bennünket és *ajándékként kell fogadnunk azt*. Ugyanakkor arra vagyunk hivatva, hogy *őrizzük meg emberségünket*, és ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy úgy kell elfogadnunk és megőriznünk, ahogyan teremtve lett.” (37).

A CSALÁD ÉS A GYERMEKÁLDÁS. – Úgy gondoljuk, hogy a nemiség fő célja nem egyszerűen az egyéni élvezet, és éppen ezért helytelen róla úgy gondolkodni, mint minden mástól független emberi jogról. Úgy gondoljuk, hogy a nemiség természetes célja *a férfi és nő egységének*, szerelmének megünneplése, megvalósítása, és ettől elválaszthatatlanul *a megnyílás a gyermekáldás, az élet továbbadása felé*. Úgy gondoljuk, hogy a család nem átok, a szülés és az anyaság nem rabszolgaság. Úgy gondoljuk, hogy nem a tetszőleges felnőttnek van joga gyermekekre, hanem *a gyermeknek van joga édesanyjára és édesapjára*. A gyermeknek joga van arra, hogy harmonikus körülmények között bontakozzon ki az élete, a nemisége is.

Úgy gondoljuk, hogy az internetre, *a szellemi bevásárlóközpont polcaira* senkinek sem volna szabad mérgező szellemi táplálékot kitennie. Úgy gondoljuk, hogy a pornográfia a szerelem és a nemiség beszennyezése, az emberi méltóság és főként a nők méltóságának megalázása, árucikké alacsonyítása. Úgy gondoljuk, hogy égetően nagy szükség volna az internet humanizálására, a pornográfiának erről a közös asztalról való eltüntetésére (38).

Úgy gondoljuk, hogy a kisgyermek az édesanya szíve alatt nem egy parazita, nem egyszerűen az édesanya testének része, hanem *egy kicsi emberi élet*, egy embertársunk, aki az édesanyja méhében fejlődik. Senkinek sincs joga kioltani az ő életét. A biológia és az orvostudomány teljes mértékben egyetért azzal, hogy kisgyermek fejlődésében

a fogantatás pillanatától kezdve sehol sem lehet egy minőségi ugrást, egy határvonalat meghúzni (39). Az új emberi lény, a maga új DNS programjával fejlődik, bontakozik napról napra a várandósság kilenc hónapja során. Ha egy műtőasztalra lefektetve kellene a kisgyermek testét olyan módon darabokra vágni, ahogyan ez az abortusz során az anyaméhben megtörténik, valószínűleg a legtöbb orvos képtelen lenne ezt megtenni. A mai ember megteszi, mert beköti a szemét, mert nem akarja látni, amit tesz (40).

MIRE TANÍTSUK ÉS NEVELJÜK A GYERMEKEKET? Úgy gondoljuk, hogy *a férfi és nő közötti házasság* nem egyenértékű az azonosneműek együttélésével, és nem is szabad ezt ilyen módon tanítani a fiataloknak. Örömteli ezért, hogy 12 európai állam (Bulgária, Fehéroroszország, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Moldávia, Montenegró, Szerbia, Szlovákia, Ukrajna) az alkotmányában is rögzítette, hogy a házasság egy férfi és egy nő életszövetsége (41).

Úgy gondoljuk, hogy a gyermeknek arra van szüksége, hogy lassan, fokozatosan vezessék be őt a család, a gyermekáldás, a házasság értékeinek megismertetésébe. E közben pedig tanítsák őt a minden embernek kijáró tiszteletre is.

Mi keresztények úgy gondoljuk, hogy a gender ideológia egy rossz fának rossz gyümölcse. A kívánatosá tett külseje nem tudja elfedni a mérgező belsőt. Ne szakítsunk erről a fáról! Ne ezzel a gyümölcssel kínáljunk a gyermekeket, a fiatalokat!

Tanítsuk a fiatalokat mindenekelőtt az önzetlen, önfeláldozó, öneledt, nagylelkű szeretetre, tanítsuk őket *az igazság szenvedélyes keresésére, tanítsuk a házasság, a család és a gyermekáldás értékére*. Tanítsuk őket arra, hogy felismerjék Isten álmát az életükről és a világról, és ebből minél többet meg is valósítsanak!

JEGYZETEK

1. Peeters, Marguerite, *A nemek forradalma. Globális terv* (Sümege 2015) 23.
2. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 27-28.

3. PALKO, Vladimir, *Jönnek az oroszok* (Budapest) 171-172.
4. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 223.
5. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 37.
6. BÉLORGEY, Nathalie et al., *Regional Overview of the Status of Sexuality Education in 25 Countries of the WHO European Region* (BZgA, IPPF, March 2018).
7. <https://www.worldometers.info/abortions/>
8. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 76.
9. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 216
10. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 235) 235.
11. KLENK, Dominik, *A nemek összezavarása. Gender mainstreaming – A férfi és a nő vége?* (Budapest 2009) 41.
12. <https://www.npr.org/2021/10/30/1049603171/germany-gender-neutral-language-german?t=1642240278471>
13. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 59.
14. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 31.
15. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 31.
16. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 31.
17. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 77.
18. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 217.
19. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 218.
20. O'LEARY, Dale, *A gender forradalma. Az egyenlőség átértelmezése* (Budapest 2020) 37.
21. O'LEARY, Dale, *A gender forradalma. Az egyenlőség átértelmezése* (Budapest 2020) 39-40.
22. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 80.
23. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 70.
24. KUBY, Gabriele, *Gender – A családot szétromboló új ideológia* (Budapest 2019) 73-74.
25. NIETZSCHE, Friedrich, *Jenseits von Gut und Böse IV*, 168.

26. Vö. PEETERS, Marguerite, *Genderörület. Útmutató a globális mesterterv megértéséhez* (Budapest 2020) 29.
27. DE BEAUVOIR, Simone, *Das andere Geschlecht* (Hamburg 1968)482-483. 508.
28. Vö. KUBY, Gabriele, *A nemek forradalma* (Budapest 2008) 113.
29. Vö. Peeters, Marguerite, *A nemek forradalma. Globális terv* (Sümegegy 2015) 115.
30. Vö. O'LEARY, Dale, *A gender forradalma. Az egyenlőség átértelmezése* (Budapest 2020) 145.
31. Vö. O'LEARY, Dale, *A gender forradalma. Az egyenlőség átértelmezése* (Budapest 2020) 127.
32. Vö. PEETERS, Marguerite, *Genderörület. Útmutató a globális mesterterv megértéséhez* (Budapest 2020) 52.
33. Vö. O'LEARY, Dale, *A gender forradalma. Az egyenlőség átértelmezése* (Budapest 2020) 116.
34. Vö. PEETERS, Marguerite, *Genderörület. Útmutató a globális mesterterv megértéséhez* (Budapest 2020) 62; Uo., *Az új, globális etika – Az Egyház előtt álló feladatok* (Budapest 2019).
35. FERENC pápa, *Amoris laetitia*, 56.
36. Vö. *uo.*
37. FERENC pápa, *Amoris laetitia*, 56.
38. Első lépésként a keresőprogramok tulajdonosait kellene arra kötelezni, hogy egy hatékony, szülő által könnyen kezelhető szűrőt építsenek be a programjaikba.
39. BLECHSCHMIDT, Erich, *Wie beginnt das mensliche Leben* (Stein am Rhein, Christiana-Verlag, 2002) 166; GIOVANNI, Edgardo, „Der Status des menschlichen Embryos” in: *Der Status des Embryos* (Hrsg. IMABE; Wien, Fassbaender, 1989) 52.

ISTEN JELENLÉTE A CSERKÉSZETBEN

Miloš Pikala – Inky, cserkészpap

Elhangzott a Szlovák Cserkészszövetség
Lelki Tanácsának találkozásán
Kassa, 2015. október 3.

*Állampolgárság – Egyház – Missziós igyekezet – Reformáció és felvilágosodás
– Az angol impérium, a cserkészlet, mint a katolikus egyház újjászületésének kísérlete – Az európai kultúra összeomlásának két traumája – A belső kiüresedés időszakában élünk – Isten nélkül csupán két lehetséges kiutat találhatunk – mit tegyünk ezzel mi, cserkészek?*

A cserkészmozgalom alapítója Robert Stephenson Smyth Baden-Powell, lord of Gilwell, arra a kérdésre, hogy mikor került a vallás a cserkészletbe, a következőket válaszolta: Nem került bele, mindig

is benne volt. A cserkészlet a vallás alapkövén nyugszik (vö.: WOSM, Fundamental Principles). Úgy gondolom, ahhoz, hogy megértsük az Alapító ezen gondolatát, meg kell értenünk, hogy mit értett az *állampolgárság* fogalmán. Ahhoz pedig, hogy megértsük az állampolgárság jelentését, egy másik, igen fontos fogalmat is meg kell értenünk, ez pedig az *Egyház* fogalma.

Minden kezdetén ott áll Jézus Krisztus, aki elmondja magáról, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Jézus az igazság. A zsidó hagyománynak és gondolkodásmódnak megfelelően ez

a kijelentés nemcsak a jelen idő állítását és az objektív realitás egybehangzását, de az objektív realitás ténylegességét is jelenti. A zsidó ember számára: „az igazság = maga a valóság”, és „maga a valóság = igazság”. Ezen realitás teljessége Jézus, Ő az Isten, az *Alfa*, ahonnan minden kiindul, és Ő az *Omega*, amely felé minden irányul. Saját létünk szempontjából Jézus egyidejűleg az Életet és létünk irányultságát jelenti. Mind az egész emberiség, mind az egyén számára univerzális célt jelent: Jézus teljes gazdagsága minden ember számára adott, és a javát szolgálja. Ebből eredően nyilvánvaló, hogy Ő, az Ő élete és magatartása számunkra is útmutatást, Utat jelent Isten akaratának teljesítésében. Bellarmin Szent Róbertet idézve: „Jónak tekints mindent, ami a célodhoz vezet, és rossznak mindazt, ami ettől eltérít.” Az erkölcs nem más, mint a célhoz vezető út (vö.: Antoine de Gaudier), Krisztus tehát az Életbe vezető Út, amely szintén Ő, és ez az Igazság, a legobjektívebb, legreálisabb objektív realitás, amelyből minden ered, amelytől minden függ, és amely felé minden irányul, eltekintve attól, hogy ebben hiszünk-e vagy sem, hogy ezt elismerjük-e, vagy nem, elfogadjuk-e, vagy elutasítjuk. Krisztus az objektív realitás teljessége (vö.: Isten Neve: „Vagyok, aki vagyok”, ill. „Vagyok” (Ex 3,14). Életművének befejeztével Jézus nem az újszövetségi Szentírást hagyta meg hagyatékul, hanem az Egyházat. Joggal tekintettek az első keresztények úgy az Egyházra, mint „minden dolog egyedüli céljára”. Tudatosították, hogy ez az Egyház – amely Jézus Krisztus megtestesülésének folytatása, annak a Krisztusnak, aki ma is él a Földön – egyidejűleg utat és célt jelent, miatta teremtett a világ (vö.: Hermász pásztora, 2. sz.).

Az Egyház a világ sorsának beteljesedése. Isten, emberrel kapcsolatos elgondolását tetőzi be, előre megadatott számára, hogy általa beteljen az egész világ, és Isten képmásává alakuljon át (vö.: Mt 13,33). A mennyország nem más, mint az Örökkévalóságban lévő megdicsőült Egyház. A földi létben vándorló és küzdő Egyház pedig nem más, mint a mennyország előszobája: „Az Egyház mennyei, és nem más, mint a mennyország” (Aranyszájú Szent János).

1 „Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében, és tanítjátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek” (Mt 28,19-20). Az eredeti görög leírásban ez a mondat így hangzik: változtassátok tanítványra, tehát keresztényre az Egyház valamennyi tagját és valamennyi nemzetet.

2. „Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet egy asszony megfogott, és belekeverte három mérőnyi lisztbe, amíg meg nem kelt az egész.” (Mt 13,33).

Innen terjed az Egyház hatalmas missziós tüze az első századoktól kezdődően. A Római Birodalommal ellentétben azóta nem tűzzel és karddal, hanem igehirdetéssel, tanúságtétellel és a vértanúk vérével terjed lassan, de biztosan a kereszténység, és fokozatosan, élesztőként átjárja az egész világot. A misszió célja és értelme az Élet, azaz Krisztus hirdetése és átadása minden népnek. Viszont az igehirdetés melléktermékeként jön létre a földi keresztény civilizáció, amely lassan, de biztosan járja át azt a sötétséget, amelyet az Európát támadó barbár törzsek és a Nyugat-Római Birodalom bukása okozott.

A Morva birodalom, Raszisztzláv és Szvatopluk idején a kereszténység már a haladás, kultúra és a civilizáció hordozója volt. Fokozatosan létrejött a valóban egységes Európa fogalma, és ez az egyesítés egyetlen Egyház által, Jézus Krisztus nevében jött létre. Annak ellenére, hogy ez az idea sosem vált valóra teljesen, viszont itt van. A kereszténységben rejlő erőnek köszönhetően Európa valamennyi megközelítés szempontjából hatalmas léptekkel haladt előre. A tengerentúli felfedezéseket követően csodálkozva tudatosította, hogy nincs ellenfele és riválisa a világon, s bizonyos mértékben tőle függ a világ további sorsa.

Aránylag rövid időn belül súlyos csapás érte a kereszténységet, amely összehasonlíthatatlanul nagyobb volt annál, mint amit abban az időben az emberek fel tudtak fogni magukban. Ez a csapás a reformáció. Luther kereszténységtől való elválása volt az egyik legtragi-

kusabb következmény. Elmondható, hogy addig az időpontig a kereszténység nem is jelentett egy bizonyos *gondolatmenetet* vagy *vallást*. Létezett az Egyház, amely az egész christianitas-t, a keresztény népet magába foglalta. „A középkori katolicizmus tulajdonképpen a társadalmi vallást jelentette, az emberek többsége közösségben élte meg a hitét. Luther felfogása szerint a keresztény egyedül áll Isten előtt, csupán a saját bibliájával...” (Karen Armstrong). Ezzel egyfajta *absztrakt kereszténység* gondolati irányzat van születőben. Ez egy olyan vallási felfogást képvisel, amely olyan, mintha a levegőben lebegne. Az effajta felfogás kizárólagosan csak az egyén szívében válik valóra, az ő személyes hitén keresztül, amellyel egyedül, a többiektől függetlenül közelíti meg *személyes megváltóját*, Krisztust. Itt indult el az a folyamat, amely ma, 400 évvel később válik teljesen valóra: „A jelenkori szekularizáció a nyugati egyház 16. századbeli szakadásából nőtte ki magát. Akkor vált a vallás magánüggé” (Kurt Koch, kardinális). Valójában viszont nem reális, hogy ez az újonnan kialakított „kereszténység” az idők végezetéig valamilyen absztrakt légüres térben lebegjen. Mégiscsak valamiféle földi kikötőre van szüksége.

Amióta Luther Márton elutasította az Egyházat, már csak egy, a vallástól szigorúan elkülönített jelölt maradt: az állam. Luther felfogása alapján egy szuverén és független államban az ember szuverén és mindentől független személyiséget jelent (Karen Armstrong). A reformáció az állami hatalom megerősítéséhez vezetett. ... Sőt, a protestáns államokban ez a reformáció tanításának közvetlen következménye volt, mivel a reformátorok szándékosan kötötték össze az egyházat az állammal (Roman Koch). Luthert az emberi gyarlóság iránt érzett szilárd megértése a 16. század elején ahhoz vezette, hogy az abszolutisztikus állam gondolatát védelmezze, habár az még csupán a következő 100 év folyamán sem vált valóra. Luther számára az állam fő feladata a polgárok erőszakos megszelídítése volt éppen úgy, ahogy ezt a vadállatokkal teszik kötelek és láncok segítségével (Karen Armstrong).

Ennek eredményeképpen valósult meg az egyház és az állam összefonódása és az olyan államegyházak létrejötte, ahol az egyház és a (nemzeti) állam átfedésére került sor, az uralkodó pedig egyidejűleg volt az egyház és az állam legfelsőbb méltósága. Ez az *első fontos tényező*, ugyanis sir Baden-Powell egy ilyen jellegű intézmény gyermeke, amely nem más, mint az anglikán államegyház Nagy-Britanniában. *Másodszor* pedig nagyon fontos tudatosítanunk, hogy ez a külsőleg talán rendíthetetlennek tűnő keresztény államegyház halálos belső sérülést szenvedett. Ez a sérülés pedig a reformáció egyik gyümölcse: a felvilágosodás. A reformáció, előtte pedig még a reneszánsz készített számára utat. Roman Joch szavait idézve: „A reneszánsz meghozta számunkra a jogi pozitivizmust, az értékrelativizmust és az állami abszolutizmust.”

Az etatizmust a reformáció erősítette meg leginkább. Az eredmény tragikus és véres volt: egy vad időszakban Németországban terjedt a káosz, a lokális fejedelemségek rettegve szinte ki sem bírták várni, hogy Habsburg uralkodójuk, V. Károly császár válláról ledobják a terhet. Viszont a fejedelmek ellenségei nyugodtan szövetséget köthettek Károssal és a katolikusokkal. Anglia, Franciaország, Spanyolország és mások nemzeti törekvései egy olyan brutális háborúhoz vezettek, amelyet még addig nem élt át Európa, - ez volt a 30 éves háború (Anthony Esolem után, szabadon).

Éppen a reformáció indította káoszra jelenik meg válaszul a *felvilágosodás* – a meggyőződés, hogy *a Paradicsomi állapot megvalósítható a Földön* (Roman Joch). A felvilágosultaknak megvan a saját ideájuk. Szerintük az ember természeténél fogva jó, viszont a rossz társaság elrontotta. Ilyenek konkrétan a rossz társadalmi viszonyok és normák, amelyek közé tartozik a magántulajdon intézménye, a vallási babonák és kultuszok (Roman Joch). Ezért van szükség a kereszténység és a ráépülő eddigi kultúra *ésszel való helyettesítésére*. Megszületik a *humanizmus*. Ezt a megnevezést nem azért kapta, hogy az emberekkel szemben „humánus” legyen, hanem azért, mert ezen felfogás szerint mindennek a középpontját az ember jelenti. Ebben az esetben Isten

már nem mérvadó norma – az Út, Igazság és az Élet, hanem *az ember a mérvadó normája* mindennek.

Lutherhez hasonlóan a felvilágosodás képviselői is rátalálnak az idea végrehajtójára, és ez ismét az állam. „Arról, hogy mi az észszerűtlen és mi az észszerű, a felvilágosultak döntenek. Nekik kell megváltaniuk az emberiséget, és ennek a földi megváltásnak az eszköze – természetesen – a politikai, gazdasági és társadalmi reform, tehát az államhatalom. A *felvilágosult* fogalommal szorosan összefügg az *abszolútizmus*, mivel az abszolutisztikus állam képes a reformok leghatékonyabb végrehajtására, és ezáltal teheti boldoggá az emberiséget. A felvilágosultaknak nem voltak ellenvetéseik az abszolútizmussal szemben – csupán azt követelték, hogy az abszolutisztikus uralkodók vegyék figyelembe tanácsaikat (tehát az ő elméletük alapján *észszerűen* uralkodjanak)” (Roman Koch). Ez annak az angol impériumnak a leírása, ahol Baden-Powell született, és megalakult a cserkészmozgalom. Annak ellenére, hogy a kereszténység ekkor már az eltorzulás és elhígulás jeleit viseli, szinte a felvilágosult humanizmus helyettesíti. A társadalom ekkor még mindig abban a mély eredeti keresztény felfogásban él, amelyet most a felvilágosodás vesz át: az emberiség fejlődésének csúcspontja vagyunk, objektív megítéléssel a mi civilizációnk a legjobb azok közül, amelyek léteztek és léteznek. Ebből ered aztán az a morális impérium, mely alapján ezt a civilizált társadalmat kell tovább terjeszteni, szükség van az *elmaradott* és nem felvilágosult kultúrák és nemzetek *megsegítésére* ahhoz, hogy modern, fejlett és *felvilágosult nemzetekké* váljanak. Ez az aláfestés, minimálisan a gyarmatosítás és az imperializmus bocsánatkérése.

A 19. században élő ember romantikus értelmezésben fogta fel a gyarmatosító háborúkat. A Prométheuszként civilizációt hordozó Nyugat is romantikus magatartást tanúsított mindazokkal a szerencsétlen fajokkal, kultúrákkal és nemzetekkel szemben, amelyek képtelenek arra, hogy saját maguk erejéből meneküljenek ki a babonáság, a vad körülmények és primitivizmus okozta útvesztőből. Az állam – az újkori felvilágosult egyház – viszont, eltérően az Egyháztól, misz-

szionáriusok helyett egy olyan politikai felfogást vitt be a gyakorlatba, amely a társadalmi problémákat állami beavatkozással oldja meg. Az egyházi szervezetek kialakítása helyett gyarmatokat hoz létre. Amit mindez magával hoz, már nem a hit (illetve annak a megtestesülése, kultúra), hanem inkább a civilizáció műszaki verziója: vasutak, gyárak, kórházak, hivatalok, bürokrácia, adók, járulékok...). Robert Baden-Powell, mint Őfelsége katonatisztje és generálisa, szerves része az impérium missziós vállalatának. Még élete végén, amikor elhagyja a hadsereget, és teljes erővel a születendő cserkészmozgalomnak szenteli az életét, sem kételkedik a világ felé kitérülő nyugati expanzió kiindulópontjában és elveiben. Teljesen meg van győződve saját civilizációjának és kultúrájának felsőbbrendűségéről a világ maradék része felett, és a Nyugat kötelességéről, hogy ennek a civilizációnak a fényét juttassa el az egész világba, és ezáltal a világot felvilágosulttá, kulturálttá és civilizálttá tegye. Az ő személyiségében ez a civilizáció teljes mértékben és elválaszthatatlanul keresztény alapon nyugszik. Bizonyára ő sem tudatosítja kellőképpen magában a kereszténységtől való egyre jobban terjedő elhajlást. Eddigi életétől való irányváltást jelent az az eszköz, amellyel célja elérésére törekszik. Tudatosítja magában, hogy a hadsereg nem a legmegfelelőbb missziós eszköz. A béke után vágyakozik, a békés, az egyetlen civilizációban egyesült emberiség után. Álmának megvalósításához a cserkészlet jelenti az egyik kulcsfontosságú eszközt, a cserkészlet és a mozgalom által felnevelt fiatal emberek – állampolgárok.

Amikor ma a cserkészletben az állampolgárság fogalmáról beszélünk, mindez csupán homályos képe annak, amire Baden-Powell gondolt. A Szlovák Cserkészszövetség egyik megnyilatkozásában a következőket olvashatjuk: *Azon értékek közé tartozik a barátság, segítségnyújtás, becsületesség, öröm, egymás elfogadása, felelősségtudat, melyek fejlesztésén fáradozunk. A gyermekeket és a fiatalságot arra tanítjuk, hogy önállóak és felelősségteljesek legyenek, szabadon döntsenek az őket érintő kérdésekről, elfogadják embertársaik pozitív tulajdonságait, tiszteletben tartásuk, és aktívan kapcsolódjanak be a társadalmi életbe. Meggyőződésünk, hogy ezek az értékek kell, hogy képviseljék a mi alapvető hozzáállásunkat a*

*mindennapi élethez. Támogatjuk és tiszteljük tagjaink aktív részvételét azokban a különböző társadalmi kezdeményezésekben, felhívásokban vagy össze-
jövetelekben, amelyek céljukat és formájukat tekintve tiszteletben tartják a
cserkészet értékrendjét és elveit. Más szóval szép, hogy a cserkészmoz-
galom tagjai a legkülönbélebb polgári aktivitások részesei még akkor
is, ha ezek küldetése egymással ellenkezik. Maga a cserkészet viszont
kívül marad ezeken a maga határozatlanságával, kiforratlanságával,
víziók valamint világos társadalmi és polgári cél meghatározása nél-
kül... Igen, a cserkészet különféle politikai és ideológia szempont-
ból semleges társadalmi aktivitások részese, ilyenek pl. a Nárciszok
Napja, a migránsok megsegítése, környezetvédelmi aktivitások vagy
az idősek otthonában tett látogatás. Viszont már messzemenőleg
sem hordozza magában azokat a jövőt érintő jeleket, melyeket lord
Baden-Powell fogalmazott meg: „A passzív állampolgárság (amely-
nek képviselője betartja a törvényeket, végzi a munkáját, véleményt
alkot a személyét, a politikát és a sportot érintő kérdésekről, és a *fent-
lévőkre* hagyja, hogy biztosítsák be a társadalmi jólétet), nem elég arra,
hogy kiálljunk olyan erkölcsi értékek mellett, mint a szabadság, igaz-
ságosság és becsület. Erre csupán az aktív állampolgárság képes... A
cserkésztestvériség sok tekintetben a keresztes hadjáráshoz hasonlít.
A világ valamennyi cserkésze a jó hír képviselője, átlépi a faji, vallási
és osztálykülönbségeket. Ez nagy küldetést jelent...Tegyünk ígéretet
egymásnak, hogy a világ valamennyi cserkészével barátságot kötünk,
és hogy a béke a boldogság és az emberek közötti jóakarát terjesztői
leszünk. Ebben a tekintetben igen fontos a hozzáállás. Amennyiben
a cserkésztörvények érvényt nyernek a gyakorlatban is, nem teszik
lehetővé a nemzetek közötti háborúkat és nézeteltéréseket... Mindeh-
hez a magunk kis részével járuljunk hozzá! A cserkészek elsődleges
célja kell, hogy legyen: ne csupán az erdőjárás és sátorépítés csin-
ját-bínját sajátítsák el, hanem a cserkésztörvények betartása terén is
az élen járjanak. Amennyiben még nem vagytok cserkészek, gyertek,
és legyetek tagjai ennek a boldog testvéri közösségnek. Nagyszerű
idők várnak ránk, és szükségünk lesz rátok” (Tanácsok cserkészveze-
tőknek, Cserkészet fiúk részére).*

Észrevettétek? Az Alapítónak egészen világos víziója van. A kiindulópont Isten, aki mindenki számára a jót képviseli – ezt írja a katekizmus. A nyugati keresztény civilizáció úgyszintén mindenki számára a jót képviseli. Nyilvánvaló, hogy minden őszintén gondolkodó ember vallási, faji, nemzetiségi hovatartozásra való tekintet nélkül annak az objektív jóságnak a felismeréséhez jut el, amit a Nyugat a kereszténységnek köszönhetően fedezett fel: „Különböző vallású fiúk vannak közöttünk...Úgy gondolom viszont, hogy nem okoz gondot a megállapodás oly módon, hogy ezeknél a kérdéseknél az emberiség szempontjára fektetünk kellő hangsúlyt mégpedig azért, mert a felebarát szolgálatát szinte valamennyi vallási forma magába foglalja... A jócselekedetek közös tényezőként szerepelnek az egyes vallásoknál, mivel egyiküket sem gátolják semmiben” (Tanácsok cserkészvezetőknek). Ebben az esetben természetyszerűen tételezi fel, hogy valamennyi vallás esetében a *jó* és a *szolgálat* fogalma ugyanazt jelenti. Ugyanis valamennyi vallás, amennyiben őszintén keresi az igazságot, ugyanazt az objektív Igazságot fedezi fel, amely nem más, mint Jézus Krisztus Evangéliuma: *„Isten valamennyiünk Atyja, így minden cserkész testvérként tekint egymásra, figyelmen kívül hagyva a nemzeti, vallási vagy osztálybeli különbségeket.”* Normális körülmények között ezt a küldetést az egyháznak, tehát az államnak, az Alapító esetében Nagy-Britanniának kellene megvalósítania élen a királlyal. Itt viszont már Baden-Powell is tudatosítja magában, hogy valami elromlott. A gépezet nem úgy működik, ahogy kellene. Bármennyire is paradoxnak tűnik, de Baden-Powell tudat alatt oly módon alakítja a mozgalmát, mintha egy új katolikus egyházat alapítana.

A cserkészet egységes világmozgalom, amely lassan behatol valamennyi nemzet közé. Saját vallása van, amelyet az Elvek, a Fogadalom és a Törvények testesítenek meg. Megvan a saját módszertana. Mozgalmunk arra irányul, hogy olyan állapotot érjen el, amelyben az egész világon a cserkész törvények és a fogadalom a gyakorlati életben is érvényben lesznek beleértve a brit impériumot is. Ez a megromlott brit egyházállam és a maradék világ megreformálásának és

helyrehozatalának eszköze. A cserkészek feladata a társadalom helyrehozatala, kezdve a királytól egészen a gyarmatokig: vissza kell téríteni az általános Igazsághoz és Jóhoz, Istenhez, akit a cserkészhit és cserkész-értékrend tükröz vissza. Csak ezt követi majd a tartós béke és barátság állapota, az emberiség aranykora, azok a *nagyszerű idők*. Ez olyan nagy és elvi küldetés, amelynek létjogosultsága van ahhoz, hogy a követőitől, a cserkészeketől a legigényesebb feladat ellátását követelhesse: hogy egész lényét és az önmegvalósításból fakadó örömet mások javára áldozza fel (Tanácsok cserkészvezetőknek).

A cserkésztestvériség számára – amely sok esetben a kereszties hadjáratokhoz hasonlítható (Cserkészlet fiúknak) – kulcsfontosságú az objektív Isten létének ideája. Azé az Istené, aki Jézus

Krisztus által jelent meg. Nélküle a cserkészlet nem maradhat meg továbbra is cserkészletnek. Ezért van ott a cserkészletben a vallás a kezdet kezdetétől, és ahogy ezt az Alapító is bizonyítja, a vallás a cserkészlet egyik legalapvetőbb ismertetőjele. Ezért magyarázza: a fogadalmat tett cserkész a király és a szülőföldje iránti szolgálatra kötelezi el magát, de csupán másodsorban. Az első az Isten iránti köteletség teljesítése.

Vajon mi történhetett az elmúlt 100 esztendő cserkészletében? Ugyanis erről a küldetésről mintha megfeledkeztünk volna, kiüresedett, felolvadt a politikai korrektség és az úgynevezett tolerancia ecetében, és lényegében az Isten, mintha kiveszett volna a mozgalom gyakorlatából. Az első hatalmas sokkot az I. világháború kitörése je-

lentette. Hogy lehetséges az, hogy a világ legfejlettebb civilizációja megengedett ilyen szörnyű és rémséges dolgot? Hogy lehetséges az, hogy a keresztény uralkodók által vezetett keresztény nemzetek és államok részt vegyenek ilyen dühös és kegyetlen öldöklésben? És mint ha ez még nem lenne elég! A II. világháború következményei még elrettentőbbek voltak. Utána pedig rögtön a hidegháború következett rettegésben tartva az egész világot, a földkerekséget megsemmisítő atomholokausztjával. Ez a három háború rámutatott arra, hogy a nyugati kereszténység, ha nem is halott, viszont súlyos sebet kapott, és szinte megbénult. Leleplezte azt is, hogy az optimista romantikus humanizmus, amely a gyakorlatban felváltotta a kereszténységet (és Lord Baden-Powell is a kortársa volt) – mint a francia forradalom terrorjának igazi örököse – a történelem legszörnyűbb cselekedeteihez vezette el az emberiséget. Fájdalmasan állapítottuk meg tehát, hogy az az állam, melyet nem tart vissza Isten objektív realitása, és a belőle eredő objektív erkölcs, illetve nincs megfelelőképpen ellensúlyozva az Egyházzal, sőt, saját magát tekinti az egyháznak, rémálmot jelent, és a totalitárius ideológiák és rendszerek kezében gyilkos eszközként szolgál. Így volt ez tulajdonképpen már a francia forradalom idejétől is. Ez azt is jelenti továbbá, ha ez elől ki akarunk térni, tehát nem akarunk visszatérni Istenhez – és a gyakorlatban valóban nem akarunk –, az egyetlen megoldás, hogy rezignáltan tekintsünk bármilyen igazságra, jóra, erkölcsre, viszonylagosnak minősítsünk mindent, s ezáltal mondjunk fel minden igyekezetnek az egyének élvezeteinek és gyönyöreinek kivételével. Mindezek után a Nyugat a belenyugvást választotta. Hivatalosan (és nagyrészt mi személyesen is) már nem hiszünk abban, hogy a mi civilizációnk az emberiség evolúciójának csúcsát jelenti. Ellenkezőleg, ma a marxistákkal együtt az a felfogás a modern, amely gyűlöli az európai civilizációt és annak keresztény alapjait. Minden jobb annál, ami a Nyugatot Nyugattá tette. Az érények közül a tolerancia csúcsosodott ki. Már nem létezik az objektív Istenbe, objektív Jóba és az objektív Igazságba vetett hit. Az *interpretáció korszakába* léptünk, tehát abba a korszakba, ahol nem léteznek tények, csupán interpretációk. A dogmák és az objektivitás helyett

különbéle interpretációk kaptak lábra, amelyeket a dialógus segítségével a konszenzus eléréséhez vezetünk. Ez a győztes pluralizmus. Az objektív igazság tehát nem létezik, csupán a konszenzus (Tomáš Kríž, vö.: Vattimo és Rorty).

Valamennyi hit egyenrangú. Egyenrangúak a kultúrák és vélemények is. Csupán egyetlen valami képez kivételt: a nyugati kultúra és a kereszténység, mégpedig azért, mert ezek eltávolítására van szükség, és arra, hogy helyüket az a „multikulturális egyveleg” foglalja el, amely a felvilágosult Nyugat csődbe jutásáért felelős. Ebben a szemléletben, midőn meghal a vallás, s főleg a kereszténység, mint a sötétség, a meg nem értés, és intolerancia utolsó bástyája, mintha egyszerre minden ember testvért látna a másik emberben, megszűnnek a háborúk, és minden, ami eddig problémát jelentett, a kölcsönös kulturális gazdagodást hozná magával. Mindez annak az államnak – az „egyház anyjának” – egyetlen szekularizált vallása és liturgiája által van egyesítve, melynek fő ismertetőjelei a fogyasztás és gyönyör – főleg szexuális értelemben (vö.: D’Souza, Palko, Kreeft,...). Feltehetően ilyen a mai modern nyugati elit vallásról alkotott felfogása... Ilyen környezetben a cserkészlet már nem lehet többé cserkészlet. Az Alapító víziója merev, politikai szempontból inkorrekt és elfogadhatatlan. Már nincs mit építeni. Nincs mit alkotni. A világ olyan, amilyen. Az egyetlen, amit még a cserkészlet megtehet, az az embereknek nyújtott segítség, hogy sorsuk legalább egy kissé jobbra forduljon, talán azért is, hogy ne öldököljék egymást – legalábbis addig, amíg a kölcsönös tolerancia paradicsomi állapota el nem érkezik...többre viszont már nem futja. Így tehát a Nárciszok Napján segítünk a rák elleni harcban. Az idősek otthonaiban tett látogatásunkkal megörvendeztetjük az ott lakókat. Kitakarítjuk a Tátrát, és megjavítjuk a forrásoknál lévő kucacskákat. Tagjaink számára pihenő táborokat szervezünk.

Valamikor a nap úgy kezdődött, hogy fejszénket beleállítottuk a fatönkbe, ezekkel a szavakkal: „Ezzel megkezdem a mai munkanapot!” A cserkészlet táborban habár játékos formában, de igen célszerűen és kemény munkával a jövő polgárának jellemnevelésén fáradoztak,

hogy ő majd az emberiség megváltoztatásán tevékenykedjen. Ez viszont már a múlté. Már néhány éve annak, hogy táborainkban (45. sz. cserkészcsapat) nem munkanapról, hanem inkább játéknapról beszélhetünk, ugyanis vezetőink kellemetlenül élik meg az attraktív játékok és tevékenységek munkaként való megnevezését. Amennyiben az Alapító elgondolása alapján a cserkész táborot a fiúk saját maguk hozzák létre, saját készítésű sátrakkal és maguk által megfőzött étellel, úgy ha a mai táborokban szakácsokat és építőcsoportokat alkalmaznak, nemigen beszélhetünk cserkész táborokról.

Az új tolerancia fogalmának értelmezése szerint minden egyén belső meggyőződése, értékrendje, életstílusa és igazság-felfogása egyenértékű. Az igazságnak semmiféle hierarchiája nem létezik. A te meggyőződésed és az én meggyőződésem egyenértékű, és minden igazság relatív (Thomas A. Helmbrock, Lambda Chi Alpha Fraternity). De vajon miért én? Miért kellene a cserkész táborokban kínlódnunk, fáradoznunk, edzenünk az ellenállóképességünket és fegyelmünket stb.? Hiszen a cserkésznek már nincs irányultsága, a cserkészlet már nem harcol semmiért...marad már csak a kirándulás, szórakozás és a fogyasztás, alakilag cserkészegyenruhába öltöztetve.

Még nem olyan régen, a náci és kommunista koncentrációs táborokban a cserkészek életüket áldozták a mozgalmukért és azért, mert egy olyan küldetést képviseltek, amelyért érdemes volt meghalni.

Vajon meghalna-e valaki a cserkészletért a mai Szlovákiában, pl. a ti cserkészcsapatotokból? (Vagy ugyanígy Magyarországon, Ausztriában vagy Németországban? [a Szerk.]

Amennyiben Isten nem lesz ott a cserkészzet alapjainál, nem is lehet ez másként. Isten nélkül a jó és a rossz objektív alapja hiányzik. A mai Európában ez a hivatalos felfogás. Semmi sem jobb, és semmi sem rosszabb. A másik ember megváltoztatására való törekvés főbenjáró bűn és intolerancia. A kultúrák összehasonlítása, és az az állítás, hogy közülük valamelyik jobb, mint a másik, a gyűlölet bűnténye: az igazság sosem létezhet a szó objektív értelmében.... Az igazságot – legyen szó tudományról, nevelésről vagy vallásról – egy konkrét kultúra vagy közösség hozta létre, és csupán az adott kultúra számára jelenthet igazságot. Az egyes személyiségek saját kultúrájuk eredményeképpen jöttek létre. Az individualitás illúziót jelent. Az identitás kulturális források összetétele. Minden gondolkodás szociális szerkezet. „Ez annyit jelent, hogy az, amit ti és én igazságnak tartunk, az egyszerűen tetszés szerinti *meggyőződések*, amelyeket kénytelenek voltunk elfogadni saját társadalmunk által – éppen úgy, mint mások, a saját társadalmuk által voltak kénytelenek elfogadni a meggyőződések egészen más komplexumát... Bármilyen más rendszer vagy nyilatkozat, amely azt hangsúlyozza, hogy csupán Ő az objektív igazság birtokosa, vagy negatívan bírál el másfajta értékrendet, meggyőződést, életvitelt vagy egy más kultúra igazságáról megalkotott véleményt, hatalmi hozzáállásról, csupán az egyetlen kultúra egyeduralmának elismeréséről tanúskodik” (Josh McDowell).

Egy ilyen felfogású közeg a cserkészzet számára csupán kínló-dást jelent, ugyanis a mozgalom éppen ellenkező felfogású alapokon nyugszik. Az Elvek, a Cserkésztvény, a Fogadalom... egyre inkább elvesztik kötelező érvényességüket, erejüket és jelentőségüket a gyakorlatban. Már nem jelent többé *erkölcsi kényszert*, amely az objektív erkölcsi jót sugározza vissza, most már csupán egy *szociális szerkezet*, amelyet el is ismerhetek és nem is, s ezáltal még mindig egyformán jó, és helyes felfogású vagyok úgy, mint a többiek. A jelölteket már nem lelkesítik többé, hanem gyakran inkább visszariasztják. Abban az esetben ugyanis, ha a belső hitük és cserkészetről alkotott meggyőződésük alapján már nem támogatják egy új civilizáció létrehozását,

úgy a pragmatista individualisták számára inkább fölösleges terhet jelentenek az új, erkölcsi szempontból viszonylagos, fogyasztói és belenyugvó társadalomban.

Egy, a közelmúltban elhangzott eszmecsereből is jól kiténik annak a kérdése, hogy az Isten, az embertárs és a saját magammal szembeni kötelességtudatot nem válthatná-e fel az a határozatlan és elfogadhatóbb megfogalmazás mely az Isten, az embertárs és a magam iránt tanúsított viszonyról beszélne inkább. A toleráns, multikulturális (és elkényeztetett) világban a *kötelesség* fogalmát valahol a politikai korrektség határán túl találhatjuk meg. Jogok? Igen, de kötelességek? Ki határozza meg, hogy az erkölcs szempontjából mire vagyunk kötelesek és mire nem? Ha nincs Isten, objektív Igazság és Jó, akkor senki. Sőt, az Alapító által büszkén használt *keresztes hadjárat* a fülünkben ma inkább ellenszenvesnek, szennyesnek és szégyenteljesnek hangzik. Mindezek által a cserkészlet egyfajta szabadidős tevékenység szintjére süllyed, amikor az edzett, teljes egyéniségüket a cserkészletnek áldozó cserkészvezetők szerepét olyan vezetők váltják fel, akik sok esetben csupán a papírformának eleget téve sajátítják el a cserkészvezetés minimális alapjait. Itt viszont már nem beszélhetünk cserkészetről. Külső formáját tekintve talán még minidig jó megjelenésű és pompás – azonban bukása előtt így nézett ki a Római Birodalom is, a britről már nem is beszélve. Ezért van szükség Istenre a cserkészletben. Isten mindig is benne volt. A mozgalom lényegileg egységben van Vele. Nélküle megszűnik, akár tetszik nekünk, akár nem.

Üdvözléssel Inky

Miloš Pikala – Inky, cserkészpap

Szlovák nyelvből magyarra fordította:

Török András, cst., Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség

2015. október 22.

† Szabó Ferenc SJ Kaszap István példája

Október 3-án délelőtt, életének 92. évében elhunyt Szabó Ferenc jezsuita szerzetes. Egy interjú során így beszélt a szerzetesség felé vezető első lépéseiről:

Egy kis Zala megyei faluban, Kálócán születtem, és négyéves koromtól a Zalalövőhöz tartozó Bárómajorban nevelkedtem. A puszták népéből jöttem, sőt, ahogy Illyés Gyula írja, a szüleim még a szegényeknél is szegényebbek voltak, cselédként az uradalomban dolgoztak. Az irsai iskolába jártam, ott végeztem

az elemiét. Mivel a szüleim szegények voltak, és nem tudták vállalni a taníttatásom költségeit, a gimnáziumra nem volt esélyem. A falusi tehetségmentés révén, egy sikeres versenyvizsga után mégis bekerültem a sümegi gimnáziumba. A szülőhelyemet és a majort, ahol nevelkedtem, már benőtte a burjánzó növényzet.

A bárómajori házunktól öt kilométerre volt a zalalövői templom. Már, mint gimnazista nyáron esőben, sárban mindig mentem misére. Mondták is a templomba járó asszonyok, hogy derék fiú vagyok, de kár, hogy elmegyek papnak. Gimnazista barátom, Pacsai Ágoston Zalaegerszegen tanított meg ministrálni. Ő mondta nekem

Szabó Ferenc szülei

*Szabó Ferenc 2019-ben megkapta a Parma fidei -
Hit pajzsa díjat*

rás *Jezsuita arcélek* című könyve. A döntő benyomást pedig Endrődy László jezsuita *Életet Krisztusért – Kaszap István élete* című munkája tette rám. Nagyon tetszett ez a kötet és Kaszap István vonzó életútja.

először, hogy jezsuitának kell lennem. A gimnáziumi hittanárom kérésére képeslapokat árultam, de még nem tudtam, ki volt a rajtuk szereplő cserkész, illetve kispap – Kaszap István.

Valamivel később a kezembe került Gyenis And

A Vatikánban, Szent II. János Pál pápával

Kálócfá a római kori borostyánút mellett volt, azaz visszatekintve elmondhatom, hogy predestinálva voltam Rómára, a későbbi negyedszázados szolgálatomra a Vatikáni Rádióban.

Egy portugál közmondás úgy tartja: *az Úristen egyenesen írt görbe vonalakkal*. Ez a cselédgyerek később bejárta a fél világot. Európában éltem: Ausztriában, Belgiumban, Franciaországban és Olaszországban. A szülőfalum,

Kozma Fanni „Cserkészet a diaszpórában”

a beszámolót lejegyezte Antal-Ferencz Ildikó

– Egyévesen kerültem Budapestről New Yorkba a családommal, először három, majd öt évre... Azóta eltelt huszonnégyszáz év és még mindig itt vagyunk. A szüleim nagyon kerestek nekünk magyar közösséget „arra a rövid időre, amíg itt leszünk”. Egy magyar ismerősünk szólt nekik a magyar cserkésztáborokról, így 2002 nyarán a nyolcéves Kata nővérem elment kiscserkész tanyázásra, ősszel pedig, vagyis pontosan húsz éve, már én is elkezdhettem cserkészkedni. És hogy miért maradtam benne azóta? Kiskorom óta rengeteg nagyon jó élményem kapcsolódik hozzá, aztán elmentem egyetemre, Buffalóba, amit azért választottam, mert tudtam, hogy ott is van magyar cserkészet; az 58-as Toldi Miklós

cserkészcsapatban szolgáltam öt évig. Amikor visszaköltöztem – mert közelebb akartam lenni a családomhoz, és mert itt lett állásom – elvégeztem a tisztitábor, de már a visszaköltözés előtt jelezték Garfieldről, hogy várnak vissza és számítanak rám...

Világéletemben a cserkészet volt az egyetlen biztos pont, nagyon szeretem, itt van olyan önbizalmam, magabiztosságom, amivel fel tudom mérni, kezelni a helyzeteket, és amilyen egyszóval semmilyen más területen nincs.

– Eleinte az motivált, hogy jól kell tudnunk magyarul, hisz haza fogunk költözni. Ahogy a mai fiatalok, a testvéreimmel mi is angolul beszélünk, amiért időnként jól „kikaptunk”, de aztán átfordult: most csak magyarul beszélünk egymással, és mások előtt is furán érez-

zük magunkat, ha miattuk egymás között angolul kell beszélünk. Nagyon jó érzés, hogy ez megmaradt, és ennek oka, hogy szüleink nagyon komolyan vették a magyar nyelvet. Másrészt ez a közösség volt az, amely megértette, min megyünk át: nem vagyunk se „igazi” (otthon élő) magyarok, se „igazi” (itt született) amerikaiak; *magyarok vagyunk, de máshogyan, és ezt a kettős életet időnként kihívás megélni, és ma is az.*

Kisgyerekként még nagyobb kihívásokkal, folyamatos identitászavarral és állandó programütközéssel járt: minden hétfvégén választani kellett a programokat és a barátokat illetően.

A cserkészetben a korosztályomban kialakult az az érzés, hogy egymás rokonai, unokatestvérei vagyunk, mert mi hétfvégén nem tudtunk nagyszülőket látogatni, hisz ők távol éltek, helyette cserkészetre jártunk. Ez a legtöbb velem egyidős cserkészre igaz volt, tehát mi jelentettük egymásnak azt a nagycsaládot, akikkel az emberek hétfvégen szoktak találkozni. Szombaton késő estig együtt maradtunk, együtt fedtek meg, együtt lettünk megdicsérve; úgy nőttünk fel, hogy nekünk ez volt a természetes.

Később úgy éreztem, hogy vissza szeretném adni a csapatnak mindazt, amit kaptam a cserkészetből, így elvállaltam a parancsnokságot. Már van egy határozott elképzelésem, meddig fogom csinálni, igyekszem megtalálni a megfelelő utódot is, ennek lehetőségét próbálom már most felépíteni. Ami ebben segít az az, hogy a mi csapatunk most egy erősen felívelő fázisban van; ilyenkor a legkönnyebb „befogni” a fiatalokat és kedvet csinálni hozzá, és akkor átadni is könnyebb lesz. Azt viszont tudom, hogy amíg Balogh Laci atya itt lesz a passaici magyar templomban, addig biztosan nem lesz átadás, mert figyelünk arra, hogy ne legyen egyszerre több váltás a magyar közösségben.

– Az amerikai magyar cserkészcsapatok létszáma és összetétele elég hullámzó, nagyon sok tényezőtől függ, például attól, hogy az adott városnak éppen milyen a gazdasági helyzete. Induláskor, ’56-ban rengeteg magyar család költözött erre a környékre, és így sokan cserkészkedtek, de a ’80-as években, amikor bezártak a gyárak és a családok elköltöztek, jelentősen lecsökkent a létszám; volt olyan év, hogy

csak három fős volt a garfieldi cserkészcsapat: Bálint Imre bá', Marshall Tomi és Laci. Az utóbbi években viszont New York kezd annyira kiterjedni, hogy már ide is újra költöznek új magyar családok, nemcsak a nagyvárosba.

A stabilitás itt, Garfieldban mindig is megvolt, a cserkészlet sosem szűnt meg. A 2000-es évektől a 2010-es évek elejéig 30-40-en voltunk, időnként megközelítettük az 50-et, idén viszont túl is haladtuk. Mi tehát most épp felfelé haladunk, ráadásul iszonyatos tempóban, ami nagyon jó érzés, ugyanakkor hatalmas kihívás is, több szempontból is. Például a kicsik mostani magas aránya korábban nem volt jellemző, ez nekünk is új, például lett egy tízfős kis őrs, akiket szét kell majd választanunk, mert ez itt már túl sok, az őrsvezetők pedig kevesen vannak és nagyon fiatalok. De ez nem egy probléma, hanem egy számunkra szokatlan kihívás, aminek ki kell dolgoznunk a megoldását, például felépíteni az új vezetői gárdát.

Sok ismerősöm van Magyarországon, úgyhogy nagyjából rálátok az otthoni helyzetre is. A hit nekünk is része a cserkészletnek, sőt oszlopos eleme, de itt főleg a magyarságon van a hangsúly. *A mi csapatunk helyzete most azért is különleges, mert jelenleg nagyon nagy átfedés van a garfieldi cserkészlet és a passaici templomi közösség között.*

Nagyon támogatjuk a plébániát, annak aktív tagjai vagyunk; például programjaink kölcsönös meghirdetésével és személyes jelenléttel, mint például a Szent István-napi búcsún vagy nemrég a Veni Sanctén, de kötelező jelenlét csak az évi egy cserkészmisén van. De egyébként mi a reformátusokat is ugyanúgy szoktuk támogatni. A

papunk és az egyháztanács is nagyon támogat minket, ezért is tudunk nagyon jól együttműködni. A misén szívesen látják a cserkészeket, mi pedig szívesen megyünk, imádkozunk a programjaink, illetve az étkezéseink elején és végén, van áhítatunk és vannak lelkigyakorlataink az idősebb korosztály számára. A kicsiknél nincs ugyan hittan, mert azt a templom szervezi, de ünnepekkor beszélgetünk a hit lényegéről, és hozzánk is jön a kis Jézus karácsonykor; és szoktunk beszélgetni arról is, miért vagyunk hálásak – vagyis a keresztény értékrend része a cserkészetnek, a hit pedig a jellemnevelésnek. Mivel azonban az a célunk, hogy minél többen legyünk és senkit ne hagyjunk ki, ezért ugyanolyan szeretettel fogadjuk a nem hívőket is.

A fő célunk a magyarságunk ápolása és megtartása. Rengeteg népdalt énekelünk, néptáncolunk, népi játékokat és magyar társasjátékokat játszunk, igyekszünk mindig tiszta forrásból beszerezni anyagainkat, mindenkitől elvárás egy alap népdallista ismerete, és nálunk az összes keretmese – eltérően az MCsSz-től – magyar történelemmel vagy magyar népmesével foglalkozik. A legutóbbi cserkészkiránduláson Mátyás király fekete seregébe toboroztunk, korábban volt Szent István, szokott lenni '48, '56, Rákóczi, a kicsiknél pedig magyar népmesék. Ezen kívül rovásírásozunk, otthonról származó mondókákat, kiszámolókat tanulunk; köszöntőink és csatakiáltásaink is mind magyarul hangzanak el.

Sokkal hangsúlyosabbnak és élőbbnek tűnik az idősebb korosztály jelenléte is. Ez a folytonosság, a stabilitás miatt is fontos. Azokra, akik fiatalként beletették a munkát, később is számítunk, a tapasztalataikra vagy akár a konkrét jelenlétükre, ha nincs elég fiatal vezető. Ők olyan bázist nyújtanak, amit nehezen kapnánk meg máshonnan, ha ők a húszas-harmincas éveik végén eltűnnének a cserkészetből. Viszont a legtöbb idősebb cserkész is csak akkor találkozik egymással, amikor nyáron táborozni mennek, s olyankor elkezdődnek a régi tábori emlékek végtelen felidézései, és ezek is mind sokat hozzáadnak a kollektív hagyományörzéshez. Itt a legtöbb csapat „csak” 30-40 fős, ezért a nyári fillmore-i vezetőképző (VK) táborok közel 300 fős létszáma nekünk is hatalmas élmény; ahogy az is, hogy tényleg mindenhol jönnék, Európából és Ausztráliából is. A mai napig

hihetetlen számomra, hogy ülök a tábortűznél és mellettem ül egy Floridából, egy Argentínából, egy Brazíliából és egy Németországból érkezett cserkész, és mi mind egy nyelvet beszélünk, ugyanazokat a dalokat énekeljük, és tudjuk egymásról: van közös értékrendünk, hasonlóak az elvárásaink. Mindez egy olyan hangulatot és közösséget nyújt, amit sehol máshol nem találtam meg. Én emiatt is maradtam cserkész. Legjobb barátnőm például egy brazíliai magyar cserkész; cserkészbaráti köröm egy jelentős része sem ezen a kontinensen él. *Egy olyan lelki közösség alakul ki cserkészeten, ahol nem számítanak a távolságok, és az sem, hogy évente csak egyszer találkozunk.*

És ami nagyon fontos: mindezt önkéntesen csinálja mindenki, talán ez a legkülönlegesebb a cserkészetben. Senki nem a fizetés miatt van ott – mert nincs fizetés, hanem azért, mert mi ezt szeretnénk –, ez is egy olyan közös alap, ami nincs máshol.

A szülők önkéntessége is ilyennek tűnik. Otthon nem is feltétlenül ismerik egymást, itt viszont ők is aktív részesei a cserkészetnek, sőt, szülői közösséget alkotnak. Ez mindig így volt.

Valamikor a legtöbb család Passiacon vagy Garfieldon élt, s akkor hétköznapiak voltak a találkozók és gyakran volt néptánc is, de ez idővel teljesen megváltozott. Most sokan laknak távol, gyakorlatilag nincs tömegközlekedés – a szülőkre emiatt is szükség van. És ha már itt vannak, miért ne segítenének? Ők végzik a cserkészház fenntartását, és gyakran vannak családos programjaink, amikor együtt sütünk-főzünk. Ahogy ők mondani szokták nevetve: reggel sütök valamit, elhozom ide, befizetem a részvételi díjat, megeszem, amit sütöttem, majd a megmaradt ételt is megveszem, hogy hazavihessem és megehessem. De természetesen az a fenntartói testület (FT) nem erről szól, ez is egy pénzforrás-gyűjtési lehetőség a cserkészet számára. Ebben is nagyon szerencsések vagyunk, mert itt olyan aktív szülői gárda van, amit nem minden csapat tud felmutatni. Ők tényleg rengeteget tesznek azért, hogy mi tudjunk cserkészkedni, és csak a gyerekekkel tudunk foglalkozni, és ne a házzal kapcsolatos anyagi és technikai kérdésekkel kelljen bajlódniuk. És úgy tűnik, nekik is igényük van a közösségre, nekik is ez a baráti körük, mert – ahogy mi is gyerekként – ugyanazt éljük át együtt, és igénylik a hasonló kihívások megbeszélé-

sét; például a magyar iskola kérdéseit, azt, hogy milyen nehéz a gyerekekkel otthon folyamatosan magyarul beszélni, vagy az otthon élő magyar nagymamával tartani a kapcsolatot.

A nyelvi nehézségek is megjelennek a cserkészletben. Itt is hallani egymás közt angolul beszélőket. Ehhez kapcsolódik egymásik nehézségünk, amivel az őrsvezetők-

nek szembesülniük kell: a gyerekek, beleértve a vezetőket is, magyar nyelvismerete nagyon különböző. Ezt is át kell tudni hidalni az őrskön és a csapaton belül, és ez sokkal több feladatot ró mindenkire, mint ott, ahol mindenki anyanyelvi szinten beszél magyarul. A kevert nyelv (mangol) létező probléma, amivel folyamatosan küzdünk. Ugyanakkor megértőnek is kell lennünk: szerintem én is ugyanabba a szekrénybe bújtam be angolul beszélni a barátnőimmal, mint ők most, és ugyanúgy nem érdekelt, mit mondanak a felnőttek... De amikor ilyen erős a magyar vonal, mint most – és ez nem volt mindig így –, nagyon fontos, hogy figyeljünk erre. Ezért tavaly ebből büntetés is volt, és fel vagyok készülve arra, hogy idén is lesz: írásbeli vagy szóbeli feladat, esetleg fizikai feladat, például egy nehéz tönköt cipelni az egész őrsnak. De ha valaki nem tudja jól kifejezni magát, akkor persze megpróbálunk neki segíteni, viszont ehhez nagyon sok idő és türelem kell... Ezért különösen fontos a szülők hozzáállása.

Forrás: magyar Kurír 2022.10.05.

A SZERETET

Békesség veletek! Újra eltelt egy év, s én örülök, hogy újra itt lehetek közte-tek. Minden évben látom, ahogy változik a város, változnak a lakosok, és sajnálattal tapasztalom, hogy az ünnepekből kifogy, eltűnik a lényeg. Az, ami igazán ünneppé teszi az ünnepet. Eltűnik a szeretet.

Mi az ünnep? Az ünnep az élet, a család, az Isten szeretete. Ha valakit szeretünk, valahányszor találkozunk vele, a szívünk ünnepel, a lelkünk örvend. A családi ünnep, amikor a családtagot üdvözljük, ünnepeljük. Személyesen fogunk vele kezét, öleljük meg. Ha szeretjük Istent, minden nap ünnep számunkra, kifejezetten azok, amelyek különösen kapcsolódnak hozzá – például Karácsony, Jézus születésnapja, – mert ezeken a napokon Jézus és az angyalok köztünk járnak. Ilyenkor Személyesen is meg tudjuk őket ölelni, ha szeretettel vagyunk irántuk. De ha nem látjuk, hogy tudjuk megölelni őket? Hogy lehetnek köztünk? Isten és angyalai mindenkinek másképp jelennek meg. Ők azok, akik az apró csodákat művelik az emberekkel: vigasztalnak, mosolyognak, segítenek, ösztönöznek. S ezekkel a tetteikkel észrevétlenül változtatnak rajtunk. Jobb emberré tesznek minket. Így vagyunk képesek megbocsájtani, könyörölni, segíteni másokon. Mindenkinek ismerős a karácsonyi csoda kifejezés. Ilyenkor nem történik más, mint szeretettel vagyunk mások iránt. Az emberek a szeretettel képesek igazi ünnepet varázsolni.

1914 nyarán még senki sem gondolta volna, hogy pár hónap múlva egymás vérét ontják majd a népek. De történt valami, ami beírta magát a történelembe, bár sokáig nem lehetett róla sokat hallani. A téli éjszakára, mint majdnem mindig, a frontvonalon megszűnt a lövöl-

Ollé Tamás - Kapitány

dőzés. Mindenki igyekezett minél melegebb zugot kialakítani magának a hideg ellen. Az egyik este ahogy így elcsendesültek a katonák, egy énekhangra lettek figyelmesek. Valaki karácsonyi dalt énekelt. Majd egy másik csatlakozott hozzá. Aztán még egy, még egy, majd még egy. Egyre többen kapcsolódtak be a dalolásba a front mindkét oldalán. Majd valaki felállított egy fenyőfát, gyertyákat kötöztek rá, és azokat meggyújtották. Az első karácsonyfát hamarosan több is követte, mígnem az egész frontvonal karácsonyfákból állt. Akik eddig egymást ölték, Szentestén barátokká lettek. Egymással ünnepelt az angol, a német, a francia, a holland, a belga... Nem számított, hogy melyik oldalon állt az előbb, ott, akkor egy család voltak, akik együtt ünnepelték Jézus születésnapját. 1914. december 24.-ének estéjére Európa együtt ünnepelt. A szeretet képes volt legyőzni a háborút. Akkor, egy pillanatra, minden lehetségesnek tűnt. Ez a szeretet ereje.

*Ollé Tamás cst.
SZMCS*

Ollé Tamás cserkésztestvérünket november 19-én Győrben akolitussá avatták. Isten áldását kérjük szolgálatára.

II. Erzsébet királynő emlékére

II. Erzsébet királynő 1993-ban járt Magyarországon. Parlamenti látogatása során **beszédet mondott az Országház plenáris ülésén.** Tisz-

teletére ezrek gyűltek össze a Kossuth téren, az épület lépcsőjén visszaemlékezések alapján cserkészek álltak sorfalat.

A Nemzeti Múzeumban tett látogatásakor Múzeumkertben és a Múzeum körúton is kisebb tömeg gyűlt össze a köszöntésére. Az épület főlépcsőjén Fodor István egykori fő-

igazgató fogadta a magas rangú vendégeket, akik **cserkészek sorfala mellett haladtak a lépcsőn**, amelynek tetejéről a királynő integetve üdvözölte a tiszteletére összegyűlt budapestieket.

II. Erzsébet 11 évesen, 14 unokatestvérével, barát-nővel és a képen látható húgával, Margit hercegnővel lett lánycserkész az 1. számú Buckingham Palota lánycserkészcsapatban.

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem félttem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!